

UN ANGE PASSE

Un ange passe: se dit quand il se produit dans une conversation un silence gêné et prolongé*.
(Dictionnaire de la langue française)

De sad fast i en kø der strakte sig en halv kilometer fra toppen af bjergpasset. Midt i den øde højslette blændende hvide holdt en tredive køretøjer, alle i én række i samme retning. De, der kom i modsat retning, holdt stille på den anden side af passet efter de rødhuede politimænds ordrer.

Nu og da bemærkede man en bevægelse blandt de biler og lastbiler, der befandt sig sidst i køen og prøvede at køre de sidste meter op til det ikke særligt lange, lige stykke.

Kurt var lige nået derop og kunne nu køre lidt fremad. Men chaufføren i traileren foran stak armen ud ad vinduet og gav ham signal til at stoppe. Kurt bremsede forsigtigt, og efter et halvt minut stoppede han motoren. Han kiggede ligeledes bagud og gjorde det samme tegn som chaufføren foran til de tre biler og traileren som han kunne se i bakspejlet. Han sukkede og hvilede armene og hovedet på rettet. Så lænede han hovedet tilbage og tog termoflasken der lå på sengen. Kaffeslurken hjalp ikke spor, den følte lunken og bitter. Han rullede vinduet ned og tømte termoflasken. Kafferesterne farvede sneen og isen midt på kørebanen.

Kort efter tog Kurt solbriller på og åbnede døren. Inden han sprang ned på vejen søgte han efter et rent stykke asfalt. Han hoppede ned til venstre og kiggede fremad.

-Ach, scheisse! -slap det ud mellem de sammenpressede tænder, og han sparkede en beskidt sneklump i stykker.

Traileren, der holdt på tværs af vejen, befandt sig en cirka to hundrede meter væk, og i venstre side bevægede en snes chauffører sig med møjsommelige skridt op mod den krydsede trailer. Kurt fulgte med blikket de mørke skikkelser, der gik én og én eller højst to sammen, fra dem der var nærmest til dem der var længst væk.

Da Kurt så røgen, der en gang i mellem dækkede traileren, selvom man ikke

kunne se nogen særlig bevægelse i den, blev han hurtigt klar over, at tingene ikke var så ligetil, og med hænderne stukket i jakkelommene begav han sig på vej.

Han bestemte sig for at gå langs venstre side, hvor der var mindre is. Hver gang han kiggede til siderne stoppede han et øjeblik. Blandt lastbilerne, der holdt til højre fik han øje på én hjemmefra. Fra den hvidklædte højslette til venstre rullede stilheden ind over ham. Ved vejkannten stod de bare buske, og de frosne dråber på kvistene lyste.

Kurt kastede et hurtigt blik over på den anden side af busken for bedre at se fuglenes svage spor i sneen. Han tog en dyb indånding og så op på himlen, før han fortsatte.

Da lugten af røg og motorens støj blev stærkere, sagtnede han farten, og da han nåede op til lastbilen, blev han stående bag de allerede ankomne. Traileren var engelsk, og de, der hjalp chaufføren og gav ham gode råd, stod ovre på den anden side. Kurt kunne se deres ben fra hvor han stod. En gang imellem råbte de op, og der var uro i tonen.

Kurt fik øje på sin landsmand få meter væk. Han havde flaget syet på ærmet af sin læderjakke. Han var meget ung, havde en ulden hue på og hans lyse øjne var vidt åbne.

Nogle chauffører begyndte at trække sig tilbage. Man kunne høre en af dem tydeligt et øjeblik:

-Hvad tror han, man har kæder til?

-Der er altid ballade med de udlændinge -fortsatte en anden med slet skjult vrede-. Her har man siddet og ventet hele natten for at komme afsted, og så sker det her. Fandens også!

Kurt havde lært tilskrækkeligt på sine mange ture til at kunne forstå hvad der var i vejen. Han gik hen til sin landsmand og presenterede sig. De gav hinanden hånden og faldt i snak, mens de ind imellem pegede på isen under traileren.

Eftersom de skulle være der et par timer, fulgtes de tilbage ad samme vej. Da de nåede til den unge chauffør, sagde han til Kurt, at han havde tænkt sig at blive i førerhuset og bruge tiden til at få sovet lidt. Kurt sagde farvel og gik hen til sin. Alle køretøjerne på det lige stykke vej havde slukket motoren. Nede fra lavlandet/Fra det dybe højslet kom der voldsomme vindstød og dæmpede lyde.

Så snart som Kurt kom hen til sin lastbil, tog han nøglerne og låste døren. Han

blev stående et øjeblik bag ved lastbilen for at iagttage køen af biler. Han kunne tælle op til femten fra der hvor bakken begyndte.

-Undskyld, et øjeblik -hørte han, da han begyndte at gå nedad.

Stemmen kom fra førersædet. Den mørke pige i den hvide bil havde åbnet vinduet på halv. Den rødhårede pige ved siden af kiggede også på Kurt. Han gik tilbage.

-Vil det tage længe deroppe? -spurgte den mørke pige, da han nærmede sig-. Lang tid? -sagde hun for at gøre det klarere.

-Et par timer -og Kurt bevægede hånden for at angive et mere eller mindre.

-Og hvad er der... -fortsatte den mørke, men hendes veninde afbrød hende med et "lad ham være i fred, han er ikke herfra".

Den mørke pige drejede hovedet og sagde tak. Hun sendte ham et træt smil før hun rullede vinduet op. Kurt hævede hånden til afsked.

Længere nede havde flere biler motoren tændt. Passagererne inde i havde overtøjet på. Nogle få meter derfra, der hvor de første bøgetræer kom til syne, blev nordenvinden kraftigere. En fjern susen hørtes i skoven nede i den dunkle dal.

-Jamen, hvad laver du? Pas da på! -hørte Kurt bag sig.

Den rødhårede pige var ved at hjælpe den mørke, som havde det ene knæ i sneen, op. Da det var lykkedes hende at komme op at stå, sagde de et eller andet til hinanden, som Kurt ikke kunne forstå. Kurt kiggede på dem, indtil han så dem fortsætte nedad. Så begyndte han også at gå videre, men nu betydeligt langsommere. Han kunne høre, at pigernes gang slet ikke var sikker, og at de sakkede stadig længere bagud.

Han besluttede at vente. Pigerne gik med hinanden under armen, og da de så at Kurt kiggede på dem, tøvede de inden de gik videre. Men de fortsatte, og i takt med, at de nærmede sig Kurt, trak de ud mod vejkannten. Den mørke gned sine rødfrosne hænder. Kurt tog solbrillerne af og smilede til dem, og da de var et par meter fra ham spurgte han den mørkhårede "gør det ondt?".

-Det er ikke noget særligt -svarede hun Kurt, og nu standsede de to piger.

-Det er koldt, hvad? -forsøgte Kurt igen med et bredt smil.

En let skælven gik gennem pigerne som om ordet var trængt direkte ind i knoglerne. De nikkede og fortsatte nedad. Da de passerede tæt forbi Kurt, lugtede han allerførst pigernes tunge parfume, men lige bagefter opfangede han et pust af kostald lige under parfumen. Og han så for sig sin mors ansigt, fornemmede den svimlende følelse i hendes skød, den søde duft af hendes omfavelse og barmens kløft; og mælken og de varme lyde fra stalden. Nogle ord og toner fæstnede sig i Kurts hoved. Sangen, som de plejede at synge i hans barndomshjem, handlede om fugle og vinter. Kurt fløjtede de første toner ganske svagt og fortsatte nedad efter pigerne.

Da de nåede til det første sving stoppede bilkøen. Et kraftigt vindstød ramte landskabet, da de gik ind i svinget. Den fine sne der faldt ned fra bøgegrenene pudrede Kurts og pigernes hår og skuldre. Mens de børstede sig rene, så de på hinanden og smilede.

På den anden side af svinget kom en kro og en benzinstation til syne. Begge parkeringspladser var fulde af lastbiler og personbiler, men der var næsten ingen mennesker i nærheden. Et par chauffører var ved at sætte kæder på, og nogle færdselsbetjente stod ved siden af snerydningsmaskinen og snakkede med manden fra benzintanken.

Kurt og pigerne gik over mod kroen. Varmen, røgen og larmen derindefra ramte deres røde ansigter. Pigerne bevægede sig hjemmevant omkring som kendte de stedet godt, og de smøg sig hen mod enden af lokalet mellem dem, der stod ved baren og dem, der sad ved bordene, og blev stående let sammenpressede en halv meter fra pejsen.

Da Kurt så pigernes hurtige bevægelser stoppede han op og gik hen til bardisken. Han måtte kalde på tjeneren adskillige gange før han kom, og da han begyndte at bestille bad tjeneren ham om at tale højere. Kurt strakte halsen lidt frem og så, at pigerne allerede var ved at spise en sandwich.

Kort efter han havde fået sin egen og en øl så han, at bordet ved siden af døren var blevet fri, og han gik hen og satte sig. Han begyndte ikke at spise med det samme, men hævdede armen og gav tegn til pigerne, at de havde et sted at sidde, hvis de ville. Gæsterne i midten dækkede for enden af lokalet, og Kurt kunne ikke se pigerne. Et par minutters venten var ham tilstrækkeligt til at forstå, at han nok ville komme til at spise alene. Men kort efter at han var begyndt, kom den mørke pige hen til ham, og efter hende den rødhårede, begge med deres kaffekopper i hænderne.

-Sæt jer ned -tilbød Kurt dem efter at have tygget af munden.

Den mørkhårede tændte en cigaret og den rødhårede rakte hånden ud, tog den ud af venindens fingre for at tage et hiv, og gav hende den tilbage. Begge pigerne holdt hænderne om kaffekopperne. Kurt sendte et hurtigt blik mod deres hænder. De var røde og hævede, og Kurt følte sin mors og søsters hænder som om de rørte ved hans ansigt, og han mærkede de forskellige lugte fra den ru hud.

Pigerne drak deres kaffe næsten samtidigt. Den rødhårede satte koppen fra sig og stak lillefingerne i munden.

-Ikke det bedste vejr til at rejse i, hvad? -sagde Kurt.

Pigerne nikkede.

-Jeg hedder Kurt -sagde lastbilchaufføren og pegede med hånden på brystet.

-Jeg hedder Ana og det er Maite -sagde den mørkhårede og pegede på veninden.

Og hun tilføjede:

-Trækker det ud det deroppe?

-Hvor lang tid? -rettede hun spørgsmålet, da hun så Kurts udtryk.

-Mindst en time -svarede Kurt, og så straks, at pigernes ansigter blev bekymrede.

Efter at have kigget på sit ur hviskede Maite noget til Ana. Kurt drejede hovedet mod bardisken, mens pigerne fortsatte med lav stemme.

-Har I travlt? -spurgte lastbilchaufføren pigerne da de holdt op med at snakke og igen så direkte på ham.

-Lidt -svarede Ana.

Kurt kunne mærke Ana bevæge benet nervøst under bordet.

-Skal I ind til byen? -fortsatte han.

Ana nikkede bekræftende.

-På besøg? -forsøgte Kurt sig, idet han understregede hver stavelse en anelse.

Ana rystede kort på hovedet. Maite tændte en ny cigaret.

-Vi skal købe noget -tilføjede den mørkhårede forklarende.

-Købe noget? -chaufføren var forbavset-. Det er en dårlig dag at gå på indkøb. Kunne I ikke vente...?

-Det skal gøres idag -afbrød Ana-, det kan ikke udsættes.

-Javel... Og hvad skal I så købe? -ville Kurt vide, idet han forsøgte at smile.

Ana tog et hiv fra Maites cigaret og sænkede øjnene en lille smule før hun svarede:

-En krans.

-Blomster -tilføjede Ana, da hun så, at Kurt blev ved med at smile-. Blomster til en afdød.

Kurt åbnede munden lidt og bed sig i læben:

-Nogen i familien? -sagde han med besvær.

-Nej, en veninde -sagde Maite, denne gang til Anas forbavselse.

De blev tavse og undgik at se på hinanden. Så vendte Maite ansigtet mod vinduet ved siden af bordet. Lyset udefra fik hendes ansigt og det røde hår til at glimte. Kort efter kiggede de alle tre ud ad vinduet.

Der var ingen på vejen, hverken oppe eller nede. Lastbilchaufføren og pigerne fulgte snekornene, der blev hvirvlet op af vindstødene. Ind imellem lagde sneen sig som støv på vindueskarmen udenfor.

Da jeepen pludselig kom inden for synsfeltet, trak de tre hoveder ved vinduet sig lidt tilbage. Bilen blev dårligt parkeret, med to hjul på vejen og to i rendestenen. Tre kvinder og tre mænd i kulørte skidragter steg ud. Straks efter de var kommet ud, begyndte chaufføren af den skinnende jeep at checke om skiene ovenpå taget sad godt nok fast. Manden, der havde siddet ved siden af chaufføren bøjede sig ned, lavede lynhurtigt en snebold og kastede den mod ryggen af den kvinde, der stod nærmest.

Da de tre kvinder så det, tog de noget sne og vendte sig mod manden, som allerede var ved at lave en ny bold. Inden længe var de alle seks i gang med en

sneboldkamp, hvor de brugte deres egen bil og dem ved siden af som dækning. Legen endte, da en snebold ramte en af kvinderne i ansigtet. De andre to og en af mændene gik hen til hende, som skjulte sit ansigt med hænderne. Da hun var kommet sig, satte de sig allesammen langsomt i bevægelse.

Kurt, Ana og Maite, som havde været vidner til den stumme scene, så de seks skifolk forsvinde ved venstre side af vinduet. De blinkede med øjnene da de kraftige farver forsvandt og den nøgne hvidhed bragte dem tilbage til udgangspunktet. De kikkede forbavsede på hinanden.

-Åh! Lad så være! -lød det, da døren til krostuen åbnede sig. Kvinden førte en hånd om til sin bagdel og slog med den anden ud efter manden bagved. Hun ramte ham ikke, og indgangen til krostuen fyldtes med latter. Ved de seks skifolks ankomst lagde larmen indenfor sig for et øjeblik. De nyankommende gik hen til bardisken uden at lade sig mærke med noget og råbte på noget at spise og drikke.

-Jeg skal have en kop kaffe. Er der noget I vil...? -spurgte Kurt efter at have drukket den sidste slurk øl.

Pigerne sagde nej tak til hans tilbud og Kurt gik igennem gruppen af skifolk hen til bardisken. Da han fik sin kaffe kiggede han hen mod pigerne. De sad og snakkede, og Kurt var i tvivl om han skulle blive ved disken og drikke sin kaffe eller ej. Han kom sukker i, og efter at have rørt rundt med teskeen besluttede han at gå hen til bordet igen.

Da han satte sig var Ana og Maite tavse. Kurt tog en slurk kaffe, lagde armene på bordet og rakte hovedet fremad.

-Det må være hårdt, ikke? -sagde Kurt lavt og roligt.

På Anas ansigt kunne man se forbavselsen som hos en, der ikke har forstået. Hun bevægede hovedet spørgende og strakte hagen frem.

-Hvad?

-Det med jeres veninde.

Lige efter han havde sagt det, begyndte man at høre radioen i kroen. Oplæseren af radioavisen var ved at læse vejrmeldingen. Efterhånden som stemmen kom med oplysninger sænkede larmen sig. Nogle af gæsterne havde rettet hovedet op og lyttede opmærksomt. Så hørte man en telefonforbindelse, hvor de snakkede om situationen i de nærliggende bjergpas. Kurt kunne genkende de fleste af de navne, speakeren nævnte. "Kæder", "lukket", gentog oplæseren. På grund af

den dårlige forbindelse og den lange liste, der blev læst op meget hurtigt, kunne Kurt ikke rigtigt opfatte det, der interesserede ham.

Da radioavisen var færdig bredte en kendingsmelodi til et popprogram sig ud over krostuen. Flere af gæsterne begyndte at gå ud. Hver gang døren blev åbnet, ramte et koldt vindpust Kurt i ryggen. Lastbilchaufføren lænede sig op mod væggen og lagde armene over kors. I smug iagttog han pigernes kinder, der var blevet røde af varmen indenfor.

-Hvad sagde de? -spurgte Kurt, mens han pegede opad.

-At man skal bruge kæder -svarede Ana.

-Det vidste vi jo godt -sagde Kurt, og de smilede alle tre.

-Rolig, I når det nok -sagde Kurt opmuntrende.

-Åbner de ikke snart vejen? -sagde Maite bekymret.

Kurt mærkede igen at de kolde vindpust ramte ham. Han lagde hænderne beroligende på bordet:

-Den her sol er fin, den skal nok smelte sneen og isen. Og i eftermiddag bliver det hele nemmere.

Og nu langsommere og mere forsigtigt:

-Jeres ven skal nok få sine blomster -tilføjede han til slut.

Maite strøg sig hen over panden med halvlukkede øjne:

-Ja, det håber jeg! Hvis vores ikke når frem, så får hun overhovedet ikke nogen.

Kurt så først på Maite og så på Ana og ventede. Ana skævede til Maite, men Maite kiggede fortabt ud ad vinduet.

-Hun var jo flyttet hjemmefra for lang tid siden... -begyndte Ana.

Kurt nikkede.

-Var hun ung? -ville chaufføren vide.

-På vores alder -svarede Ana og bed i sin lillefingerne gl.

Maite drejede langsomt hovedet tilbage for at deltage i samtalen.

-Var det en ulykke? -spurgte Kurt med lidt lavere stemme, mens han lænede sig fremover.

Ana så forvirret ud. Selvom det så ud som om hun skulle til at sige noget, blev hun siddende stum med let adskilte læber.

Så vendte Maite sin venstre underarm opad på bordet, og med højre pegefinger rørte hun to gange ved blodåren.

Da Kurt så Maites hurtige tegn nikkede han bekræftende for at vise, at han havde forstået, mens han bed sig i underlæben. Kulden fik ham til at rette ryggen.

-Lad mig lige komme forbi -bad Maite Ana-, jeg skal ud på toilettet.

-Vent, jeg går med.

Toilettet lå for enden af krostuen til venstre for pejsen. Kurt fulgte pigerne med blikket, indtil de forsvandt. Så kiggede han sig omkring og blinkede flere gange med øjnene. Der var en halv snes gæster henne ved bardisken og lige så mange ved bordene.

Kurt rejste sig og gik op til baren. Han bad tjeneren om regningen for dem alle tre. Han betalte og stillede sig med ryggen til bardisken. Udenfor vinduet var tingene ved at komme i gang. Flere biler havde tændt for motoren og var ved at bakke ud, deriblandt skifolkenes.

Pigerne kom ud fra toilettet sammen; de gik og snakkede, og sådan fortsatte de et par minutter ved siden af pejsen, med ryggen mod de røde mursten og armene over kors, mens de så ned for sig. Bagefter så de på Kurt og gik hen til ham. Uden at veksle et ord gik de alle tre hen mod døren.

Larmen og udstødningen fra bilmotorerne udenfor gav én lyst til at blive stående under indgangens halvtag.

-Mon de har fået åbnet vejen? -spurgte Ana mens hun viftede med hånden foran ansigtet for at fjerne osen.

-Nej, det tror jeg ikke -sagde Kurt med blikket hæftet på et fjernt punkt oppe ved passet.

Det var Kurt der satte sig i bevægelse først. Han gik langsomt om bag kroen uden at vende sig om. Han gik rundt om hjørnet langs stien, der var skovlet i sneen. Det rene stykke nåede hen til brændeskuret. Kurts ankomst forskrækkede en mørk, enlig fugl. Da han standsede under tagskægget, følte han sine lunger fylde sig med duften af bøgetræsbrænde. Med hænderne i jakkelommen rettede han blikket mod legepladsen, der lå nogle meter længere nede. Under snelaget kunne man skelne formene af en rutjebane og nogle gynger. Solen skinnede kraftigt, og dråbene der faldt fra overliggeren i gyngerne, hvor sneen var begyndt at smelte, lavede huller i det hvide lag nedenunder. Ekkoet af en fugls skrig og en stadig stærkere rislen af vand nåede Kurt nede fra dalen. Et vindpust sendte røg ned fra himlen; den forsvandt med det samme i den blå morgenluft, og den lette lugt af brændt bøgetræ bredte sig rundt omkring.

Da Kurt drejede hovedet, så han de to piger stå nogle få meter væk ved siden af kroens hjørne, tavse og med blikket rettet mod legepladsen. Kurt så vedholdende på dem, indtil de gengældte blikket.

-Lad os begynde at gå deropaf ligeså langsomt -sagde Kurt smilende og gjorde et kast med hovedet.

Pigerne blinkede med øjnene, og da Kurt nåede hen til dem, begyndte de at gå med hinanden under armen og med blikket fæstnet på jorden for ikke at glide i den snavsede, halvoptøede sne. Kurt kiggede på pigernes sko, der så ud til at være deres fineste. Snuderne var våde, og deres lyse, tynde nylonstrømper var tilsprøjtede af mørke pletter.

De gik forbi de larmende biler der var ved at køre, og nåede ud til vejen. Uden at sige et ord begyndte de at gå opad. I modsætning til før mødte de nu mange mennesker ved siden af bilerne, som stod og snakkede i solen, mens enkelte legede i sneen. Kun nogle få sad ind i bilerne med motoren tændt. En gang imellem hørte man nogle ord af radioavisen eller de dæmpede toner fra et popprogram. Efterhånden som de nærmede sig højsletten blev nordenvinden stadig kraftigere.

Da de nåede pigernes bil standsede Kurt og pegede på sin lastbil.

-Der holder min.

Pigerne reagerede ikke.

-På gensyn -sagde Ana efter et øjeblik; så slap hun venindens arm, tog nøglerne frem, og de gik hen til bilen.

Kurt gik et par skridt og kastede pigernes bil et sidste blik. Ana startede motoren.

Kurt stod ved siden af førerhuset, og derfra kunne han se, at vejen næsten var fri, selvom den skriggule krans bevægelser angav, at rydningsarbejdet endnu ikke var færdigt.

Kurt steg op i førerhuset og satte motoren igang. Der blev hurtigt varmt derinde, og han begyndte at føle sig søvrig. Han huskede de mørke timer, han havde tilbragt aftenen før nedenfor bjergpasset. Han gned øjnene, og efter at have slukket for motoren igen, åbnede han vinduet på halv. Højsletten lå til venstre, og en cirka hundrede meter derfra bevægede tre skiløbere sig klodset fremad.

Klokken var tyve minutter over ti på lastbilens ur. Lastbilchaufføren huskede pludseligt at han skulle ringe hjem om aftenen. Han lukkede vinduet og lagde armene over kors. Han begyndte at nynne en trist melodi.

To skikkelser kom forbi i let løb midt på vejen. Efter et par minutter satte lastbilen foran motoren i gang, og lidt senere begyndte den at bevæge sig fremad, langsomt og stødvist de første fem hundrede meter.

Da de var kommet igennem passet, blev det nemmere. Tæt ved toppen, der hvor den uendelige bøgetræskov begyndte, holdt der to politijeeps, og alle betjentene stod ved vejkanten og iagttog strømmen af biler. Nogle få meter derfra kunne man se de første biler i køen i den modsatte retning, parate til at sætte sig i gang så snart de fik ordrer til det.

På vej ned fik han lejlighed til at se på chaufførerne, der holdt i den modsatte retning, og han kunne konstatere de samme tegn på træthed hos de fleste af dem som hos sig selv. Under turen ned kiggede han ofte bagud. Hver eneste gang viste bakspejlet ham billedet af pigernes hvide bil.

Pludselig kom han til at tænke på alle formaliteterne ved grænsen. Han modstod fristelsen til at lave beregninger og koncentrerede sig fuldt ud om vejen.

Efter at være kommet gennem den anden tunnel begyndte køerne igen. De første to var ikke særligt lange, og de gav ikke nogen større problemer; men i den næste lagde Kurt mærke til, at de var tæt ved en bro, han tit havde krydset, og han vidste udmærket, hvad der plejede at ske der. Det lykkedes dem at køre endnu en to hundrede meter frem og han måtte standse næsten ved begyndelsen af broen. Da ambulancen ankom blev trafikken stoppet.

Et stykke af trailerens bagende var på vejen. Førerhuset hang ud over kanten

og var tilsyneladende ramlet ind i bro pillen.

Eftersom Kurt holdt i begyndelsen af svinget havde han et bredt udsyn, men hans øjne søgte igen pigernes bil i bakspejlet. De var bagved ham. Han stoppede motoren og åbnede vinduet. Han stak armen ud og indåndede morgenluften, som nu ikke var så kold.

Snart overdøvede lyden af en metalsav den dæmpede brummen af motorerne rundt omkring. En tid blandedes lyden af saven og arbejdernes råben og given ordrer. Kurt lukkede vinduet, lod kroppen glide ned i sædet og foldede armene. Han lænede nakken mod ryglænet og lukkede øjnene. Lyden nåede ham kun svagt. Han forestillede sig gnisterne fra metallet.

Ambulancens sirener fik ham til at åbne øjnene. De lukkede bagdøren indefra, og da medhjælperen havde sat sig ved siden af chaufføren kørte de afsted med fuld udrykning.

Kort efter blev vejen åbnet. Efterhånden som de kørte nedad, lettede trafikken væsentligt, og så snart vejen viste rene strækninger, begyndte bilerne at turde overhale hinanden.

Efter den første landsby overhalede pigerne Kurts lastbil. Da de kørte forbi ham, forekom det Kurt, at de nikkede et svagt farvel ligesom folk fra landet.

Kurt så på de øde snedækkede bjergsider. Bag det hvide hav kunne man skimte det blå. Og grænsen, og igen sangene og fuglene. Og sammen med tonerne, kuldens hvide blomst.